

La cosmogonia imantada als dits d'una cosidora és infinitament més humana que les cabassades d'entropia que el Banc Central Europeu o el Banc d'Espanya aboquen cada matí, com uns autòmats, en greus titulars 2×5. Feia temps que no ens trobàvem. Un cafenet? Va... Vilafrantina, mare, divorciada, aturada i ex-sindicalista, Lola em parlava als ulls, fixament, com si foren botons desfilats que m'haguera de cosir. Primer, com no, el repunt: *Com estàs, tu ja has trobat faena?* Després, el sargit irreversible, la indignació que sentia recordant els inicis de la destrossa, quan a penes ataüllava les orelles del llop, quan no podia ni imaginar la ferocitat dels ERO de Marie Claire, quan Camps encara vestia de Milano sense complexos, quan el Govern espanyol treia pit i pixava llarg perquè els comptes públics tenien la solvència necessària, deien, per a acarar la crisi. Puntada d'agulla: «*I tant que han pogut acarar la crisi, però no la dels treballadors, hòstia! Eixa és la realitat!*» Dita per Lola, en la paraula realitat s'afona la comarca sencera. Amb un tornaveu que trenca l'ànima pel barranc de la Teuleria fins a les coves del Forcall. Encara li quedava fil: els Estats han demostrat tota la seua fortalesa per a injectar milions i milions d'euros al sistema financer i rescatar bancs, caixes, països sencers, o sectors com el de l'automoció. I curiosament, vergonya infinita, són ara aquests mateixos mercats financers, els auxiliats i beneficiats per les injeccions públiques de capital, els que s'han convertit en jutges (i botxins) dels Estats, comminant-los a reduir el dèficit —que el propi sistema financer ha provocat— amb reformes que retallen drets i jornals dels treballadors, és a dir, dels contribuents d'aquells comptes públics salvadors. No era refundació, doncs, sinó refundició del capitalisme —amb la nostra xavalla. L'any passat, a Marie Claire, l'ex-empresa de Lola, no acceptaren (això diuen) l'aval que la Diputació i la Generalitat havien acordat amb els directius per a consolidar el pla de viabilitat de la companyia. La propaganda de l'aval, això sí, facilità la majoria del PP en les darreres eleccions. La conseqüència immediata del presumpte rebuig del presumpte aval deixà sense pagues d'estiu i de Nadal els treballadors, a més de la pèrdua pels retards de conveni. El pla de viabilitat real ja el coneixeu: 225 treballadors al carrer. Si finalment fan la reforma laboral per decret, Lola, que és ex-sindicalista, diu que no vol anar a una vaga general. Vol anar a les barricades. Li sobren raons, ràbia i fam per a esgarrar banderes i camises.

Button

Button

«El dia que tot rebente», de La Gossa Sorda

*«I el dia que tot rebente
no m'espereu al tall,
no aniré a treballar,
estarem segant cadenes»*